

תפ"ח 9248/07/14 - מדינת ישראל נגד אברהם לוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

05 יוני 2016

תפ"ח 9248-07-14 מדינת ישראל נ' לוי

לפני:

כב' השופטת רות לורך, אב"ד - סג"נ כב' השופט צבי דותן
כב' השופטת עירית וינברג-נוטוביץ
מדינת ישראל המאשימה

נגד

הנאשם אברהם לוי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אנה אבידוב

ב"כ הנאשם - עו"ד גלית בש

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בתיק בביצוע עבירת רצח של שני ילדיו (להלן: "הילדים"), לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

הכרעת הדין מבוססת על הודאתו של הנאשם, ממצאים בזירה וחוות דעת מומחים שבדקו את הזירה ואת הקורבנות.

2. על פי ממצאי הכרעת הדין והעובדות המוסכמות, בין השנים 2002-2006 היה הנאשם נשוי לאמם של הילדים. בשנת 2006 התגרשו בני הזוג ובאוגוסט 2009 על רקע סכסוך בנושא משמורת הילדים וטענת האם לאלימות מצד הנאשם, היא נמלטה עם הילדים למקלט לנשים מוכות והסתתרה שם למעלה מחצי שנה. בהמשך, בית המשפט לענייני משפחה התיר לה לנסוע עם הילדים לארה"ב תוך שנקבעו הסדרי ביקורים שלהם אצל הנאשם בארץ. החל משנת 2013 חלו שיבושים בקיום הסדרי הביקורים הללו והדבר עורר את חמתו של הנאשם על אם הילדים והוא חש ייאוש, חוסר אונים וזעם כלפיה.

3. הביקור האחרון של הילדים בארץ נקבע ליום 11.6.14, לאחר שהנאשם לא פגש בילדיו במשך כ- 10 חודשים. על פי התוכנית, הילדים אמורים היו לשהות במשמורתו במשך כל חופשת הקיץ. באותה עת, הבן היה כבן 11 והבת כבת 10 שנים.
4. על פי הכרעת הדין, בטרם הגעת הילדים לארץ, גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה לרצוח אותם, לאור הכעס שחש כלפי אמם, הייאוש כתוצאה מכך שהמשמורת עליהם ניטלה ממנו ומגעו לילדיו.
- על מנת לממש את החלטתו, יום לפני הגעת הילדים לארץ, רכש הנאשם סכין גדולה בעלת להב של 20 ס"מ, אזיקונים ושתי מטפחות בד צבעוניות, בנדנה.
5. הילדים הגיעו ביום 11.6.14 בשעה 08:00 בבוקר בטיסה מארה"ב. הנאשם קיבל את פניהם בשדה התעופה ומשם נסעו לבית המשפחה. בהמשך היום, נערכה מסיבה לכבוד הילדים, במתחם המשפחה, שם מתגורר הנאשם. האירוע הסתיים בסמוך לשעה 22:30, אז פרשו הנאשם והילדים לדירת הנאשם.
6. הנאשם שכנע את הילדים, באופן שלא הוברר, להניח לו לכרוך את הבנדנות סביב ראשיהם, כך שיכסו את עיניהם, לכוול את ידיהם מאחורי גבם באמצעות האזיקונים ולכרוע על ברכיהם, כשפניהם לארון הקיר שבחדר השינה. הנאשם ניגש אל הילדים מאחור, שיסף באמצעות הסכין את גרונותיהם בזה אחר זה, באבחה אחת ובעוצמה רבה, עד אשר להב הסכין חתכה בבשרם ונעצרה בחוליות עמוד השדרה הצווארי. מעשיו של הנאשם גרמו למותם של הילדים. מיד לאחר מכן הנאשם הניח את גופות הילדים על שמיכה שנפרסה מבעוד מועד על הרצפה, השליך את הסכין בסמוך לגופות, שטף את עצמו מדם הילדים, לבש בגדים נקיים, נטל את תיק המסמכים שלו ונסע ברכבו לתחנת המשטרה, שם הסגיר את עצמו.
7. בטרם טיעוני ב"כ המאשימה לעונש, ביקשה אחותו של הנאשם למסור את דבריה. הגב' לוי תיארה את היחסים ששררו בין הנאשם לבין גרושתו, כאשר צוין שהיא לא הסתדרה בארץ, עד שיום אחד נעלמה בטענה שיש חשש לחייה ובהמשך הותר לה להגיע עם הילדים לארה"ב. גב' לוי ציינה כי הגרושה לא עמדה בהסדרי הביקורים, היא התריסה וציינה בפני הנאשם שלבנו תהיה חברה והוא לא יזכה לראות אותה. כלשונה, היא "היתה מטגנת אותו". נטען כי הנאשם עבר מסכת ייסורים עד אותו לילה כאשר היא אינה מצדיקה מכל וכל את שנעשה באותו לילה.
- הגב' לוי הדגישה שאחיה, הנאשם, אינו מפלצת, יש בו נשמה, הוא אהב את הילדים באופן מיוחד, הוא עבר מסכת ייסורים עד אותו לילה, נכנס לייאוש עמוק ולמעשה להבנתה המעשה בוצע על ידו מתוך טירוף, עיוורון, כאשר עתה האור כבה אצלו והוא "חי מת". היא ציינה שהיא כותבת לנאשם מכתבים, הוא לא משיב עליהם, לא מסכים לקבל ביקורים ולא מתקשר עמה. העדה ציינה כי היא מאמינה שאחיה ביצע את המעשים בעיוורון זמני.
- בטרם השמעת גזר-הדין, לבקשת חברו של הנאשם, מר אורן אדואן, אפשרנו לו לומר דברים אודות הנאשם. העד תיאר אותו כטיפוס אהוב, נערץ, ואת אהבתו הרבה לילדיו כשאין באפשרותו להסביר את המעשה שעשה.

8. ב"כ המאשימה מבקשת לקבוע כי כל מעשה רצח מהווה אירוע כמשמעותו בסעיף 40 יג' (ב) לחוק ועותרת לגזור על הנאשם שני מאסרי עולם שירוצו במצטבר, תוך הפניה לכללים שנקבעו בפסיקה בעניין זה. בנוסף, עותרת ב"כ המאשימה, לקבוע כי הנאשם ביצע רצח חריג בחומרתו, כמשמעותו בסעיף 30ב לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001, כשהמשמעות הינה הגבלות על מועד הדיון ביחס לקציבת עונש מאסר העולם ואורך התקופה הקצובה, כמפורט בסעיף 30ב(ב)(1) לחוק הנ"ל.

9. לשיטת ב"כ המאשימה, מדובר בענייננו ברצח חריג בחומרתו בשל העובדה שהנאשם רצח את שני ילדיו, בקור רוח ובאכזריות, כל זאת לאחר תכנון מוקדם ורכישת האביזרים הדרושים לכך. נטען כי הנאשם ניצל את האמון של הילדים בו, כאשר הצליח לשכנעם לכסות את עיניהם, לכבול את ידיהם באזיקונים, לכרוע, לצורך שיסוף גרונם בזה אחר זה.

נטען כי המעשה בוצע מתוך מניע מובהק של רצון לנקום בגרושתו, אם הילדים, על כך שעזבה אותו. בהתנהגותו הנ"ל, מעיד הנאשם על עצמו שאין בו כל צלם אנוש ומגיע לו לשהות מאחורי סורג ובריה כל ימי חייו.

בנוסף, עותרת המאשימה לחייבו בפיצוי גרושתו בסכום המקסימאלי הקבוע בחוק.

10. ב"כ הנאשם חזרה וציינה, כי ביקשה להתפטר מייצוג מספר פעמים והבקשה נדחתה. עמדת הסניגוריה היא כי כל עוד הנאשם לא משתף עמה פעולה ולא מוכן לדבר עם הסניגורית, אין הסניגוריה יכולה לטעון עבורו, גם לא בשלב הטיעונים לעונש. באשר לעתירה לקבוע כי הנאשם ביצע רצח חריג בחומרתו, שלחה הסניגורית המלומדת הודעה לפיה גם בעניין זה מנועה הסניגורית מבחינה מקצועית ואתית להביע עמדה, נוכח אי רצונו של הנאשם בייצוג וחוסר שיתוף פעולה עם הסניגורית.

ההכרעה

11. נוכח תיקון 113 לחוק העונשין, בהתאם להוראות סעיף 40ג לחוק ולמבחנים השונים שנקבעו בפסיקה, בין היתר, בע"פ 4910/13 ג'אבר (ניתן ביום 29.10.14) - יש לטעמנו לראות במעשים שביצע הנאשם אירוע אחד. זאת לאור הקשר ההדוק בין המעשים שנעשו כחלק ממסכת עבריינית אחת. ואולם, מדובר באירוע הכולל שני מעשי המתה נפרדים, כאשר תוצאה של כל מעשה הינה המתה של קורבן אחר.

12. הנאשם רצח את שני ילדיו באכזריות, לאחר שהצליח לגרום להם להסכים לקשור את ידיהם מאחורי גבם באזיקונים, לכסות את עיניהם במטפחת ולכרוע על ברכיהם, שיסף את גרונו של כל אחד מהם כאשר לא ידוע מי היה הקורבן הראשון מבין השניים, כיצד הגיב הקורבן השני, אם בכלל, כאשר על פי הממצאים השיסוף באמצעות הסכין היה בעוצמה רבה.

נוכח תיאור עובדתי זה, אנו קובעים שלא מדובר במעשה המתה אחד אלא בשני מעשים אכזריים, שנעשו תוך הפעלת כוח כנגד שני ילדיו של הנאשם. לא יכולה להיות מחלוקת כי בחינת הדברים גם מנקודת מבט מוסרית

מהותית וכן מתוך התחשבות בשיקולי הרתעה - מביאים למסקנה דומה.

לפיכך, יש לגזור על הנאשם בגין כל אחד ממעשי ההמתה עונש חובה של מאסר עולם.

13. בבחינת השאלה אם לגזור על הנאשם שני מאסרי עולם במצטבר, כטענת המאשימה, שוכנענו כי לאור השיקולים שהוכרו בפסיקה כשיקולים מנחים בסוגיה זו יש לגזור על הנאשם את שני מאסרי העולם במצטבר.

עיון בפסיקה מלמד כי כאשר מדובר במעשי רצח הכוללים מספר קורבנות, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר עולם מצטברים, כמספר הקורבנות. הטעמים לכך מופיעים בדבריה של כב' השופטת דורנר בע"פ 1742/91 פופר, ואין לנו אלא לצטט משם:

"... כאשר מדובר במעשי אלימות קיים לכל אחד מן הנפגעים אינטרס עצמאי לשלמות גופו. הפגיעה בשלמות גופו של אחד אינה מהווה פגיעה בשלמות גופו של אחר. גם אם מבחינה "טכנית" מדובר ברצף אחד של מעשים שגרם לקורבנות מספר, יש להתייחס לכך כאל מעשי פגיעה נפרדים. מסקנה זאת היא הכרחית גם מנקודת מבט מוסרית, המכירה בקדושת חייו של אדם כערך יסודי. ערך חיי האדם וסלידתנו העמוקה ממעשים הפוגעים בו חייבים למצוא ביטוי מפורש ונפרד גם במסגרת גזירת העונש, הן לעניין מספר העונשים שיש לגזור על הנאשם והן לעניין הצטברותם. אף כי מעשה רצח של אדם בודד הוא כשלעצמו מעשה נפשע וחמור מאין כמותו, גזירה של אותו עונש על מי שרצח אדם אחד ועל מי שרצח רבים עלולה להתפרש כהחלשה של משמעות ערך חיי האדם, ואף עלולה לפגוע במידת ההרתעה. שכן, מה יעצור רוצח מלהרבות את קורבנותיו אם בגין הקורבנות הנוספים הוא לא יהיה צפוי לכל תוספת עונש?...".

14. באשר לעתירה לקבוע, שהמעשה שביצע הנאשם הינו מעשה בנסיבות חריגות בחומרתן, לעניין המלצה לקציבת עונש מאסר עולם, שוכנענו כי אכן זהו המקרה בו יש מקום לעשות שימוש בהוראת החוק החדשה בעניין זה.

עיון בחוק מלמד כי הוא אינו מפרט ומגדיר מהן אותן הנסיבות שבהתקיימן יש מקום להגדיר אותן כחריגות בחומרתן. בדברי ההסבר להצעת החוק מוסבר כי מדובר במעשי רצח אכזריים וחריגים, כי **"ההצעה אינה מתייחסת לכל רצח שהוא... אלא למעשי רצח חריגים, אכזריים או מרובי קורבנות"** (הצעת חוק הכנסת - 566 כג' תמוז התשע"ד 21.7.14).

15. עיון בפרוטוקול ישיבת ועדת החוקה חוק ומשפט מיום 29.9.14, אשר דנה בהצעת החוק הנ"ל, מעלה כי הועדה הותירה במכוון את הגדרת המקרים באופן עמום על מנת להשאיר את שיקול הדעת ליישום ההוראה בידיו של ביהמ"ש. עם זאת, חברי הוועדה ציינו מקרים לדוגמא המקיימים את הנסיבות החריגות בחומרתן, מקרים כגון רצח משפחת אושרנקו, רצח משפחת פוגל ורצח רוז פיזם.

16. בענייננו, מדובר ברצח שני ילדיו של הנאשם, ילדים בני 10 ו-11, ביום הגעתם לארץ לצורך שהייה במשמורתו של הנאשם למשך כל תקופת הקיץ. מדובר ברצח אכזרי באופן ביצועו, תוך תכנון מוקדם ומוקפד שכלל רכישת האביזרים הדרושים לרצח. דבר המעיד כי כבר בשלב התכנון, יום לפני נחיתתם בארץ, ידע הנאשם כיצד בכוונתו לבצע את הרצח.

במהלך שמיעת הראיות נחשפנו לתמונות המתעדות את המסיבה שהתקיימה לכבוד בואם של הילדים בחוג המשפחה הרחב. הנאשם נראה בתמונות אלה כשהוא מנגן בגיטרה, מחויך, רגוע ולא מסגיר במאומה את ההחלטה שגמלה בלבו ושלאורה כבר פעל בהכנת האביזרים הדרושים לביצוע הרצח.

17. הנאשם לא התוודה אודות הפרטים שנוגעים לרגעים האחרונים של חיי ילדיו ואופן מותם. כך איננו יודעים, מי היה הקורבן הראשון, האם הספיק לזעוק, האם הקורבן האחר הבין מה עומד להתרחש וכו'.

כפי שהוברר לעיל, המניע לביצוע הרצח הינו למעשה הכעס כלפי גרושתו, אם הילדים, הרצון לנקום בה אחרי שעזבה אותו, הרחיקה אותו מילדיו ולא עמדה, לדידו, בהסדרי הביקורים.

לטעמנו, נסיבות אלה הינן נסיבות חריגות בחומרתן ונכון להגדירן ככאלה.

לא נעלמו מעינינו דברי אחרות של הנאשם בבית המשפט, אשר תיארה את אחיה באופן כללי ואת התחושות הקשות שהיו לו עקב התנהגות גרושתו מנקודת מבטו שלו. כך גם דבריו של חברו, מר אורן אדואן, אודותיו. עם זאת, הנאשם נותן את הדין היום על המעשים שביצע באותו לילה מר ונמהר, אשר אף העדה, מטבע הדברים, התנערה מהתנהגותו זו.

אשר לרכיב הפיצוי, אף כי ברור שאין בפיצוי כספי כלשהו לאם הילדים לפצותה על האובדן הנורא מכל של שני ילדיה, יש חשיבות בהטלת פיצוי שכזה. (ראה למשל: ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל (30.7.2015)).

18. לפיכך אנו קובעים כדלקמן:

א. אנו מטילים על הנאשם שני מאסרי עולם מצטברים החל מיום מעצרו

ביום 12/6/14.

ב. אנו מחייבים את הנאשם לפצות את גרושתו, קרן לוי, בסכום של

512,000 ₪, שיופקדו בקופת ביהמ"ש עד ליום 20/8/16.

המאשימה תעביר את פרטי המוטב למזכירות תוך 20 יום.

ג. אנו קובעים כי המעשים שביצע הנאשם בוצעו בנסיבות חריגות

בחומרתן, כמשמעותן בסעיף 30ב לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום כ"ח אייר תשע"ו, 05/06/2016 במעמד הנוכחים.

עירית וינברג-נוטוביץ,
שופטת

צבי דותן, שופט

רות לורך, שופטת
אב"ד - סג"נ

קלדנית: ליאת ב.